

WILEY

The Scandinavian
Journal of Economics

Förenkling i postväxelförfarandet

Author(s): T. Norberg

Source: *Ekonomisk Tidskrift*, Årg. 10, häft 9 (1908), pp. 331-332

Published by: Wiley on behalf of The Scandinavian Journal of Economics

Stable URL: <http://www.jstor.org/stable/3437176>

Accessed: 16-06-2016 20:30 UTC

Your use of the JSTOR archive indicates your acceptance of the Terms & Conditions of Use, available at
<http://about.jstor.org/terms>

JSTOR is a not-for-profit service that helps scholars, researchers, and students discover, use, and build upon a wide range of content in a trusted digital archive. We use information technology and tools to increase productivity and facilitate new forms of scholarship. For more information about JSTOR, please contact support@jstor.org.

Wiley, *The Scandinavian Journal of Economics* are collaborating with JSTOR to digitize, preserve and extend access to *Ekonomisk Tidskrift*

dighet för dessa banker att fylla den brist i deras egna kassadepositioner, som härigenom tilläfventyrs uppkommit.

Dessa bestämmelser torde vara ägnade att främja sammanslutningen mellan bankerna och sålunda motväga verkan af förbudet för nationalbankerna att ha afdelningskontor. Den banksplittring, som härskar i Förenta Staterna, verkar, som erkänt är, mycket skadligt.

1908 års lag innehåller dessutom några andra bestämmelser af vikt. Som bekant är nationalbank skyldig att hafva en kassa, motsvarande viss procent af insättningarna i banken. Denna förpliktelse upphäfves i regeln med afseende å depositioner af unionsmedel.¹ Men å andra sidan skola nationalbankerna för deponerade unionsmedel erlägga ränta, hvars storlek finansministern bestämmer, men som ej får sättas lägre än till 1 procent.

D. D.

Förenkling i postväxelförfarandet.

Nedanstående rader afse att fästa herrar bankmäns uppmärksamhet på det synnerligen opraktiska förfaringssätt, som i allmänhet föregår inlösta postväxlars öfversändande från en ort till en annan, vanligen från landsorten till bankcentrum, Stockholm, och att härutinnan åstadkomma en välbehöfelig, rationell förändring.

Vid ofvannämnda remittering tillgår ju numera så, att en noggrann, detaljerad förteckning på remissans innehåll upprättas, innehållande hvarje särskild växels utställare, utställningsort, nummer samt belopp, hvilket allt lägges till grund för kopior, som, för den händelse växlarna skulle förkomma, vore ett medel, hvarigenom duplettväxlar torde kunna anskaffas. Med tanke på den ringa möjlighet för att icke säga omöjlighet, att dylik remissa såsom »Rek.» verkligen skulle förkomma, torde det arbete, som sålunda nedlägges, stå i ett mycket oproportionerligt förhållande till dess verkliga värde. Tager man därtill i betraktande, att förteckningen i många fall *kan* vara felaktig, så ligger ju dessutom i det nu rådande systemet icke så liten risk.

hörande dylika föreningar, utan dispositionsrätten tillkommer föreningen. Genom den i texten angifna befogenheten kan unionskassan tvinga föreningen att realisera vederbörande banks värdepapper och deponera köpeskillingen i unionskassan för sedlarnas inlösen.

¹ Jfr ang. denna punkt denna tidskrift årg. IX sid. 348.

Författaren tager sig härmed friheten föreslå att, vid remittering af postväxlar banker emellan, följande tillvägagångssätt måtte införas, hvilket, som af det efterföljande framgår, komme att medföra mycken minskning i bankarbetet och hvilket sätt därtill är absolut tillförlitligt.

Växelblanketterna förses i t. ex. öfra vänstra hörnet med ytterligare ett nummer (samma som det löpande), samt dessutom den utställande bankens namn och adress, hvilket allt med förkortning kan inrymmas å 3 à 4 kvcm. yta, »remisskupongen». Då med dylika remisskuponger försedda växlar skola remitteras, noteras och summeras beloppen, hvarefter kupongerna af den remitterande banken afskiljas i och för förvaring, på det att, för den händelse remissan under transporten skulle bortkomma, dess innehåll ändock må blifva för banken bekant. Hela operationen inskränker sig sålunda till notering och summering af beloppen samt remisskupongernas afskiljande, och häraf framgår, vid jämförelse med det nu brukliga förfaringssättet, förenklingen, hvilken bäst verkar som sådan, då så många banker som möjligt anbringa remisskuponger å sina postväxlar. Skulle nu remissan förkomma, har man således att vända sig till de å remisskupongerna angifna bankerna, för att erhålla de mot resp. nummer svarande beloppen, hvarefter förfaringssättet blir fullt analogt med det, som i ty fall nu komme att användas.

De för systemets genomförande nödvändiga kostnader utgöras endast af dem, som uppkomma för remisskupongernas anbringande, hvilket, då växelblanketter af nuvarande typ användas, lämpligen torde kunna ske förmedels en vanlig, rund bankstämpel, i hvars midt duplettnummer anbringas. I hvarje fall blifva dessa kostnader en ren obetydlighet och komma med all säkerhet att återbetala sig.

Alldenstund något fackligt samarbete just icke äger rum mellan våra svenska banker, torde för systemets genomförande fordras, att någon eller några af våra större, tongifvande banker upptaga idén, hvarefter ett godt föredöme i detta som i andra fall väl skall kunna samla efterföljare.

Nyköping den 12 juli 1908.

T. Norberg.

Registrator i Riksbanken.

